

Stellingen

behorend bij het proefschrift

Imaging of the Distal Tibiofibular Syndesmosis: Anatomy in Relation to Radiological Diagnosis

De Weber fractuur classificatie kan niet worden gebruikt, aangezien de anatomische begrenzing van de distale tibiofibulaire syndesmosose niet gedefinieerd is (*dit proefschrift*).

Letsel van de voorste syndesmosose komt voor bij het merendeel van de Weber type B fracturen (*dit proefschrift*).

Pronatie externe rotatie trauma kan leiden tot een fibula fractuur ter hoogte van de syndesmosose met een fractuurlijn die loopt van antero-inferior naar postero-superior (*dit proefschrift*).

Letsel van de achterste syndesmosose komt in acute enkel fracturen alleen voor in associatie met letsel van de voorste syndesmosose (*dit proefschrift*).

Met MRI kunnen meer avulsie fracturen van het ligamentum tibiofibulare anterius en posterius worden vastgesteld dan met röntgenfoto's (*dit proefschrift*).

Ligamenten dienen met MRI bij voorkeur gescand te worden in een vlak langs hun longitudinale as en een vlak haaks hierop.

Het onder gestandaardiseerde condities herhalen van de experimenten van Lauge-Hansen in combinatie met MRI en anatomische dissectie zal leiden tot een beter inzicht in enkel trauma.

Binnen 5 jaar zal MRI de arthroscopie als goudstandaard vervangen hebben voor evaluatie van syndesmosose letsel.

Bij een in opzet curatieve Whipple voor een pancreaskop carcinoom, ontstaat in twee derde van de gevallen binnen één jaar een lokaal recidief.

Bij flamengo's verkleurt de enkel als laatste roze.

Door het invoeren van 80km zones lijkt een klein land als Nederland steeds groter.